

RECENZIÓK
A NAGYVILÁGBÓL
2018–2020

RECENZIÓK A NAGYVILÁGBÓL

Jönnek, látnak – meg vannak győzve

„A Magyar Állami Operaház kórusa (Csiki Gábor vezetése alatt), mint mindig, most is a legjobb formáját hozta, és a kiejtést illetően is felkészültek voltak. (...) Az Opera Zenekarának pulpitusán értő kezekben volt a zenei irányítás: Kesselyák Gergely személye zenei szempontból garanciát jelentett az este nagy sikerére. Offenbach [A *rajnai sellők*] csodálatos dallamai kiemelkedő szépségben szólaltak meg.”

Harald Lacina *(Der neue Merker, Ausztria)*

„A Magyar Állami Operaház kórusa (Csiki Gábor vezetése alatt), mint mindig, most is a legjobb formáját hozta, és a kiejtést illetően is felkészültek voltak. (...) Az Opera Zenekarának pulpitusán értő kezekben volt a zenei irányítás: Kesselyák Gergely személye zenei szempontból garanciát jelentett az este nagy sikerére. Offenbach [A *rajnai sellők*] csodálatos dallamai kiemelkedő szépségben szólaltak meg.”

„Az előadás légkörét leginkább a fényjáték hatotta át, amely meggyőzően ábrázolta a falu színtereit, a tündérvilágot és a vidéki béresek miliójét. Fehér és kék felhőivel az egész színpadkép tündér- és álomvilágra emlékeztetett. Budapesti operalátogatásaim alkalmával az énekeseknek majdnem mindig sikerül felülmúlniuk a velük szemben támasztott elvárásaimat. Kitűnő énekesek lépnek itt színre, akik csupán a nemzetközi karrier tudatos elutasítása miatt nem lettek világhírűek.”

Wolfgang Kutzschbach *(Das Opernglas, Németország)*

„Kesselyák Gergely dirigálta az estét minden fölösleges sallang nélkül, precízen, pontosan összehangolva a zenekart a színpad eseményeivel. Az énekesek jó teljesítményt nyújtottak. (...) Szegedi Csaba és Kovács István szerepe jól karakterizált, erőteljes hanggal könynyedén vették az akadályokat még a finomabb, lágyabb hangszínt igénylő jelenetekben is. Kétségtelenül Ulbrich Andrea meghatározó oszlopa a produkciónak a fájdalom, bosszúvágytól fűtött anya szerepében. Jelenléte karizmatikus. Figyelemre méltóan képes óriási hangerejét teljes egészében uralni.”

Vincenzo Basile Polgár *(Girovidite, Olaszország)*

„*A rajnai sellők* magyarországi bemutatója látványos pillanatokot kínált a nézőknek; Anger Ferenc rendezése kiséperte a színpadról az értelmetlenség és ízléstelenség minden elemét, amelyet Hanslick annak idején a

szövegkönyvben leírt. (...) A Magyar Állami Operaház Zenekarát Kesselyák Gergely vezényelte jó érzékkel, figyelembe véve a sok apró részletből álló partitúra minden pontját.”

Mesterházi Máté *(Opernwelt, Németország)*

„Verdi *Az álarcosbál* című darabját Fabio Ceresa tradicionálisnak mondható, az opera előírásaihoz igencsak közel álló rendezésében mutatták be pompás, színes jelmezekkel. Mykhailo Malafii Gustavo szerepében nem csupán a híres áriákban keltett rokonszenvet világos, líraian elegáns tenorjával. Renato szerepében Molnár Levente brillírozott hősies baritonjával.”

Tony Kliche *(Das Opernglas, Németország)*

„Mindenféle téves behízelgés és allúzió nélkül kijelenthető, hogy Eötvösnek sikerült egy olyan egyfelvonásos darabot komponálnia, amely finom szürke színezettségével, esetenként rikító fehérségű felvillanásaival hasonlóan borús atmoszférát teremt, mint az ahhoz kapcsolódó *Kékszakállú*. Zenei értelemben Bartók rövid operája Eötvös vezényletével eseménnyé alakult. (...) A nagy belső nyugalom, amellyel Eötvös a Magyar Állami Operaház Zenekarát vezényli, titokban elindítja a könnyek tengerét.”

Reinhard Kager *(Frankfurter Allgemeine Zeitung, Németország)*

„A sikeres és magával ragadó Komlói Ildikó Judit figuráját szívélyes odaadással formálja meg, a zenekari kíséreteknél az Erkel Színház jó akusztikájának köszönhetően érzékien képes visszavenni a hangjából. Palerdi András Kékszakállú szerepére nem gonosztevőként tekint, inkább megértésre és együttérzésre törekszik, amennyire ezt világos basszbaritonja lehetővé teszi.”

Walter Gürtelschmied *(Die Presse, Ausztria)*

„Nagyon hamar kitűnt, hogy ez a [Kékszakállú] változat hihetetlenül tükrözi a mű mondanivalóját. Végső soron a vár maga csupán a darabban vizsgált emberi érzésekre ráhelyezett szimbólum, s ezt Holten a szereplők képzeletébe helyezi vissza, így az ajtók is csak Kékszakállú és/vagy Judit fejében léteznek abban a produkcióban, amely az önvizsgálatuk folyamatát jeleníti meg. (...) Az est nyitányaként jó volt hallani Eötvös *Vértelenül* című operáját is – a legjobb előadása volt a műnek,

amit valaha hallottam. Korábban nem gondoltam volna, hogy méltó párja a *Kékszakállú*nak, de nem is volt hozzá szerencsém ennyire jó énekesekkel.”

John Allison *(Opera, Egyesült Királyság)*

„Schubert *A négy évig tartó órség* és Albert Lortzing *Az operapróba* című darabja az Opera Énekkarának vállalása, amelynek fiatal tagjai szólisták tetterejevel, szép hangokat megszólaltatva léptek színre, és arattak nagy sikert. Együttműködésben a Színház- és Filmművészeti Egyetemmel figyelemre méltó rendezések születtek, amelyek a jámbor egyfelvonásos daraboknak nagyobb figyelmet juttattak, mint amekkora bizalmat a néző eredetileg szentelt volna nekik.”

Rolf Fath *(Opera Lounge, Németország)*

„Egy ilyen műsor sem elégti ki az elkötelezett Wagneriánusokat, de ami hiányzott díszletben, jelmezben, színpadi mozgásban és átütő drámában, azt tökéletesen pótolta a legjobb részek felvonultatása, s így ez a kétórás este több volt egyszerű zenekari best of koncertnél. Tényleg beléphettünk az istenekkel a Valhallába *A Rajna kincse*ből, megkaptuk a Walkűrök lovaglását *A walkűr*ből, mégis a szólisták kiválasztása tette lehetővé, hogy kellemesen megmártózhassunk a Rajnában a szokásos négy-öt órás wagneri merülés helyett. (...) Kovácsházi István ragyogott a legfényesebben, főként a Siegfried Kovács dalának lendületes megformálásakor. (...) Granének nyoma sem volt a színpadon, Valhalla sem készült leégni, de Rálik Szilvia, akit remek zenekar kísért, képes volt mindezt láttatni velünk.”

Michael Roddy *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

„A címszereplő olasz bariton, Alberto Gazale előadásában nem találunk hibát: erős emberi jelenléttel bír, duettje Ameliával (akiben lányát, Mariát ismeri fel), valamint idős ellenfelével, Fiescóval, és természetesen a dózse haláltusája Verdi mesterművének tetőpontjai. (...) Fiesco szerepében a sötét, zengő hangú basszus, Szabó Bálint az „Il lacerato spirito”-tól kezdve szépen szól, és messzemenően megérdemli a „Verdi-basszus” jelzőt. A másik kellemes meglepetés, a fiatal magyar tenor, Brickner Szabolcs friss és spontán Gabriele Adornója: a hang nem kiemelkedően erős, de nagyon ügyesen projektálja, a frazeálása kiváló muzikalitást fed fel. (...)

A Paolo Albianit megformáló Kelemen Zoltán is szuper, intelligens hang és ritka színpadi jelenlét jellemzi, mellyel a szerepet, erősebben, mint valaha, az Otello Jágójához közelíti. A Magyar Állami Operaház kifogástalan Zenekarát a magyar karmester, Kocsár Balázs a magabiztosság és szenvedély lelkesítő ötvözetével irányítja. A vonósok beleolvadnak a legéteribb hangzásokba, és a Magyar Állami Operaház Énekkara is első osztályúnak bizonyul.”

Emmanuel Andrieu *(Opera Online, Franciaország)*

„A fiatal közönség nagyon érdeklődő és többnyire figyelmes volt, az est végén lelkes tapssal tüntette ki az előadást. A *BalettKaland* koncepciója a kezdetektől sikeresnek bizonyult, remélhetőleg a következő években is folytatódik majd.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

„*A vágy villamosa* a Magyar Nemzeti Balett még frissnek tekinthető darabjaként igencsak tartós benyomást gyakorolt a közönségre. Venekei Marianna alaposan kidolgozott koreográfiájával az amerikai Tennessee Williams klasszikus darabja képes volt kétfelvonásos táncdrámaként működni, és az érzelmekre hatni, a jazz-zenészként jól ismert Dés László stílusos zenéjének pedig sikerült a megfelelő atmoszférát megteremtenie. Balaban Cristina érzékeny Blanche-ként képviselte a mostanában az Operaház felújítási munkálatai miatt sokat turnézó társulatot.”

Meinhard Rüdenuer *(Der neue Merker, Ausztria)*

„Blanche DuBois tragédiájának nagyszerű *pointe*-adaptációját átjárja az eredeti darab szimbolizmusa (...) Venekei Marianna magával ragadó koreográfiájában (...) Az 1940-es évek New Orleansa az előadás egyik fősze-replője, ahogyan a dzsesszes ritmusok és a kortárs tánc is hangsúlyozza a történet hátterét. Földi Lea jól megjeleníti a Blanche-ot jellemző visszafogott örületet röpké mozdulatokkal és törékeny megjelenésével. Blanche lé-gies karakterét Földi nagy érzékenységgel alakítja, ahogy az alak ideges gesztusait feszültséggel és érzelemmel tölti meg. Tökéletes megtestesítője a Tennessee Williams által megalkotott éteri teremtménynek.”

Chiara Isabella Spagnoli Gabardi *(Gainsayer, USA)*

„A kétfelvonásos [*Sylvia*] balettkomédiát még mindig szívesen nézi a közönség. A produkció semmit sem veszített bájából 1972-es budapesti ősbemutatója óta, még akkor sem, ha könnyű, de szerethető patina lepi be. (...) Balaban Cristina szólótáncos meggyőzően alakította a kecses nimfát, Sylviát, Timofeev Dmitry pedig tetszetősen formálta meg a pásztor Amyntas szerepét, és féltékenyebb volt, mint a szerelmes Vallerio (...) Déri András vezényletével lendületesen szólt a zenekar. Sok lelkes tapsot kaptak a nagyszerű táncosok, akik a szórakoztató darabbal kellemesen vidám estét szereztek a közönségnek.

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

Ira Werbowsky

„Huszonöt éve debütált a Magyar Állami Operaházban Sümegi Eszter, aki már akkor is nagy sikerrel énekelte szerepét, és különleges hangi eszközeivel csillogó magasságba helyezte [Gioconda] karakterének ábrázolását. Azóta is természetes színekkel képes hangját árnyalni középső hangfekvésben, és a mélységet sem forszírozza vagy növeli mesterségesen. Meghatározó módon volt jelen az egyszólamú részben Kissjudit Annával. A hatásos verista duettben konkurensével, Laurával is ugyanolyan stílusbeli magabiztossággal, zeneileg pedig a legjobb tudása szerint, meggyőzően mutatta meg szopránját. Végül, de nem utolsósorban Gál Erika hálás szerepben, meggyőző drámaisággal lépett színpadra Laura mindvégig szenvedő és ízlésesen megformált karakterében, legfőképpen a negyedik felvonásban.”

Michael Lehnert *(Das Opernglas, Németország)*

Michael Lehnert

„A katasztrófaként ható bécsi *Lucia* után menekültem vasárnap délelőtt Budapestre, hogy az Erkel Színházban (az Operaház épülete felújítás alatt áll) átélhessem ennek a Donizetti-mesterműnek a megfelelő zenei ábrázolását... Zeneileg kimagasló előadás volt, amelynek során Antonello Allemandi személyében kiváló karnagy állt a zenekar élén, aki a valódi bel canto hagyomány szellemében, összhangban a színpadon meggyőzően alakító szereplőkkel vezette zeneileg a darabot, melynek során ügyelt az énekesek igényeire, szinte velük lélegzett. Pontosan erre az »intimitásra« van szükség ahhoz, hogy ez a mű kivirágozhasson.”

Michael Tanzler *(Der neue Merker, Ausztria)*

Michael Tanzler

„[*A kairói lúd*] Tökéletesen sikerült átdolgozás. (...) Ki-magasló rendezés, komikus megoldásokkal és humorral fűszerezve, de kifinomultan. (...) Ami az énekeseket illeti: fiatal, elkötelezett és játékos, az egészet szemmel láthatóan kifejezetten élvező csapatot láthattunk. Maga az énekesi teljesítmény is kiváló volt. Mindenki nagyon jól végezte a dolgát, de kiemelném Váradi Zitát, aki a tüzes és harcias Lavina (az öreg márkí »menyasszonya«) szerepében tündökölt, és a végén csatlakozott szeretett Calandrinójához – aki szintén szenzációs volt. A hibátlan előadáson túl maga a zene jelentette a legnagyobb csodát. Németh Pál, aki az Opera Zenekarát vezényelte, a zenei szöveffel jelentős munkát végzett, meggyőző eredménnyel. Minden beleolvadt a koherens egészbe. (...) Egy új operát fedeztünk fel. Egyfajta bemutató volt ez. Mozarté? Igen. Az ő tollából – legalábbis az ő szellemében, az ő bájával. (...) Mozart arról álmodott, hogy egyszer egy olaszos vígoperát ír. Ez az álom ma az ő nevében, és a mi legnagyobb örömünkre teljesült.”

Pierre Waline *(Francianyelv.hu)*

Pierre Waline

„A pompás koreográfia semmit nem veszített bájából, amiről a nézőközönség 2019 májusában maga is meggyőződhet... Seregi a legjobb módon szórakoztatja a közönséget anélkül, hogy (a zenét követve) lemondana a Pas de deux-ról, a táncos bravúrokról, akrobatabetétekről. Sose árulja el a varázslatos dallamokat, meghagyja Léo Delibes zenéjének az elsőbbséget. Déri András vezényletével csendülnek fel a dallamok... Diana Kosyreva alakítja ezt az elbűvölő figurát (Diana): energikus, magabiztos táncos, aki bravúrosan játssza az időződő dívát... A gonosz szerepe minden színpadi műnél a legnagyobb kihívást jelenti, és nemcsak a szereplők körében, hanem a közönség számára is kedvelt alak. Oláh Zoltán lelkesedéssel és igen szórakoztató módon táncolja és alakítja a gonoszt a komédiában.”

Ditta Rudle *(Tanzschrift, Ausztria)*

Ditta Rudle

„Mindenekelőtt Felméry Lili csillogott Maria [*A bahcsiszeráji szökökút*] szerepében. Eleinte az udvarnál sugárzó boldogságban úszik a közelgő házassága miatti örömetől, aztán jegyese halála után tele szomorúsággal és keserőséggel, amit nem csupán mimikája és gesztikulációjával, hanem egész törékeny testével is megindítóan kifejezésre juttatott. A táncot tekintve is

kiemelkedő volt, ugyanúgy, mint az ellenlábasa, Földi Lea, aki Zarema szerepében váltott ki igen nagy hatást... Kevesebb pantomimra, és ezzel még több technikai tudásra van szükség a második nő szerepéhez a háremben, ahogyan ezt Bakó-Pisla Artemisz bebizonyította igen erőteljes debütálása során. Az előadást különösen érdemes megnézni, mivel a férfi szereplők között is igen sok debütálásnak lehettünk tanúi: Ievgen Lagunov (Waclav) röviden, de igen emlékezetesen szerepelt az első felvonásban; Oláh Zoltán meggyőzően alakította Girej kánt és Ryosuke Morimoto a negyedik képben Nurali tatár vezérként fantasztikus szólót adott elő. A balett-társulat hatalmas lelkesedéssel áll a színpadon. A pompás díszlet és a nemes kosztümök teszik a kiváló előadást teljesen kerekké. Ez egy olyan előadás, amit mindenképpen érdemes megnézni, és amit magával ragadóan táncolnak a színpadon. A karmester, Yannis Pouspourikas a zenekart nagy átéléssel vezette végig a partitúrán. A majdnem teljesen megtelt színházban a közönség hatalmas lelkesedést mutatott, és hosszan tartóan tapsolt.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

Ira Werbowsky

„Solymosi nem ijed meg attól, hogy kihívások elé állítsa táncosait: a három darabot (a *Téma és variációkat*, az *Etűdöket* és Balanchine igencsak nehéz *Sylvia Pas de Deux*-jét) tömörítő estet nem lehet könnyűnek nevezni. (...) A társulat tagadhatatlanul szerencsés, hogy a csodálatos Tatiana Melnik első magántáncosnővel büszkélkedhet. (...) Timofeev Dmitry kétségkívül kiváló partnere: a darabban vannak olyan pillanatok, amikor a balerinát az a veszély fenyegeti, hogy leesik a lábáról, de Timofeev Dmitry koncentrált maradt, így Melnik végig biztonságban volt. (...) Nem zárhatjuk anélkül budapesti kritikánkat, hogy nem említjük meg a kiváló zenekart, Kollár Imre vezényletével. Opera- és balettelőadások mellett hangversenyeket is adnak, és ez hallatszik játéukon. A zenekart 160 évvel ezelőtt alapította a magyarok nemzeti zeneszerzője, Erkel Ferenc; biztos vagyok benne, hogy büszke lenne arra a színvonalra, ahogy a zenekar az ő nevét viselő színházban játszik.”

Amanda Jennings *(Dance Europe, Egyesült Királyság)*

Amanda Jennings

„[A *Triptichon*ban] Boross Csilla érzéken formálta meg a megfáradt és reményvesztett, kiüresedett életű Giorgettát, aki a férje háta mögött keresi a szenvedélyt és a vigaszt. Hangilag árnyaltan és kifejezően oldotta meg feladatát. (...) Váradi Zita teljes átéléssel alakította Angelicát. (...) Tökéletesen uralta hangját, mely kellemesen és kiegyensúlyozottan csengett, a magas légékban pedig valósággal gyönyörködtette a közönséget. (...) A Kesselyák Gergely által vezényelt zenekar kiváló, koncentrált hangzással szólt, tökéletesen visszaadva Puccini stílusát.”

Sergio Sosa Battaglia *(Desde la Platea, Argentína)*

Sergio Sosa Battaglia

„Szabó Máté rendezésében a főszereplők igazi érzelmeket keltenek a nézőkben. Kocsár Balázs vezényletével a partitúra valósággal megelevenedett, a zenekar igazi puccinis hangzást produkált. (...) A budapesti Opera Zenekar ismét a jól ismert nívón játszott: a különböző szekciók egyensúlyban voltak, a szimfonikus intermezzo megkoronázta ezt a színvonalat. A Csiki Gábor által felkészített kórus is gazdag hangzást hozott. (...) Az új budapesti *Manon Lescaut* nem egy olyan ellentmondásos produkció, amik manapság elárasztják a világ színpadait. Nem bánom, hogy hagyományos, bár a gesztusok kicsit túlzottak voltak. Puccini azonban mégis az énekesekről szól elsősorban, és ők ebben az előadásban lenyűgöztek.”

Pavel Unger *(Opera Slovakia, Szlovákia)*

Pavel Unger

„A három főszerepet ezen az estén kiválóan alakították [*A Nyugat lányában*]. Bátori Éva Minnie-ként, erőteljes szopránjával már az első pillanattól uralta a színpadot. Két igen jelentős énekes állt az oldalán. Gaston Rivero, az Uruguayból származó tenor Dick Johnstont, az erős banditát alakította, míg Jack Rance seriffet Szegedi Csaba, az Opera vezető baritonja formálta meg. (...) Kocsár Balázs a pulpituson valóban érzelmes Puccini-hangzást teremtett, illetve az intimebb részeknél érzéki pianóra váltott. A Magyar Állami Operaház kórusának betanításánál Csiki Gábor a legjobb munkát végezte.”

Harald Lacina *(Der neue Merker, Ausztria)*

Harald Lacina

„A magyar zenekar dinamikusan játszotta a romantikus történetet [*Giselle*] kísérő zenét.”

Mohamed Jumaa *(Al-Jarida, Kuwait)*

Mohamed Jumaa, Kuwait

„A Magyar Nemzeti Balett erős, pszichológiailag tökéletes érzékkel táncol.”

Ilkka Tahvanainen *(Outoja painotuksia, Finnország)*

Ilkka Tahvanainen, Finnország

„A délelőtti [*A rosszul őrzött lány*] matiné-előadás után az esti előadáson több debütálás következett.

Jean-Christophe Lesage a Bécsi Állami Balett-től tanácsadóként és színpadra állító balettmesterként kísérte figyelemmel ezt a produkciót. A Magyar Nemzeti Balett Solymosi Tamás balettigazgató vezetése alatt szívvel-lélekkel és látható örömmel táncolt. Christina Balaban bájos Lise volt: szívderítő, természetes, egy csipet kacérsággal és engedetlenséggel. A szólótáncosnő élénk energiabombaként debütált mind a táncot, mind a színészi játékot tekintve, így a szereposztás optimálisnak mondható – partnere pedig Leblanc Gergely volt Colas szerepében. Az első szólótáncos is debütáló volt ebben a szerepben, és sármjával, valamint a kinézetével szerzett pontokat. Igen nagy hatást váltott ki a messze eléró ugrásaival, partnerére történő odafigyelésével és hosszan kitartott egykarú emelésével. (...) A Magyar Állami Operaház Zenekara Yannis Pouspourikas lendületes vezénylete alatt magával ragadó keretet biztosított az előadásnak.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

Ira Werbowsky, Ausztria

„A budapesti Erkel Színház zabolátlan [*A varázsfuvola*] produkciójában Sándor Csaba ragyogóan alakította Papagenót, a gondtalan madarászfíút. (...) Sándor hangja az előadás csúcspontja volt: erőteljes bariton hang, mely – akár beszélve, akár énekelve – jól párosult színészi képességeivel. (...) Elismerés illeti Káli Gábort, aki lendülettel és jó érzékkel irányította zenekarát.”

George Jahn *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

George Jahn, Egyesült Királyság

„Különösen megéri Budapestre utazni, ha Oliver von Dohnányi vezényli a Magyar Állami Operaház zenekarát. (...) Sümegi Eszter szopránja szépen csengett sokoldalú hangszínezettségével, minden helyzetben erőltetés nélkül, hosszan kitartva, magasan és mélyen egyaránt. Ehhez társult a rabszolgává tett királylány szerepe, amit láthatóan rá szabtak. Amneris szerepében Komlósi Ildikót hallhatta a közönség, akin szintén érezhető volt a korábban gőgös, majd csalódott királylány szerepében

való jártassága. Alexandru Agache Amonasro szerepében dallamos és erőteljes baritonjával feszültséggel töltötte meg a Nílus-parti jelenetet, amikor lányát a drámaiság közepette érezhetően az elé a kegyetlen döntés elé állítja, hogy saját népét válassza szerelmével szemben. Tulajdonképpen ez volt az est csúcspontja. (...) Dohnányi az *Aidát* az Opera Zenekarával és Énekkarával zeneileg intenzíven vezényelte, és képes volt kifejezésre juttatadni a nagy tablókat ugyanúgy, mint a Nílus-parti jelenet valamennyi félhangját.”

Klaus Billand *(Der neue Merker, Ausztria)*

Klaus Billand, Ausztria

„A Rácz Márton által vezényelt csodás hangzású január 18-i előadásban (a Magyar Állami Operaház Énekkarával és Zenekarával) Ujvári Gergely énekelte János szerepét operettes mozgékonyssággal és szép lágysággal.”

Rolf Fath *(Opera Lounge, Németország)*

Rolf Fath, Németország

„Netrebko mögött a Magyar Állami Operaház Zenekara játszott: csúcsteljesítmény kedvező áron. Nagyszerű rézfúvósok, decens vonósok, pattogó attaccák, kezdve Erzsébet áriájától egészen a jól megválasztott, hálás Attila-nyitányig – Michelangelo Mazza a divát megtisztelő együttműködéssel vezényelte az estet.”

Jens F. Laurson *(Wiener Zeitung, Ausztria)*

Jens F. Laurson, Ausztria

„Az, hogy a nagy érzelmek kulturált módon jelentek meg az előadásban, szintén a Magyar Állami Operaház Zenekarának köszönhető, mely együtttest Michelangelo Mazza vezényelte. Bár boldog lehet az ember, ha nem az első sorban ül (még akkor is, ha ez nagy megtiszteltetés egy ilyen eseményen), a hangzás még így is decibelbarátnak volt mondható ezen az estén. A társulat mindenesetre nem csak a *Manon Lescaut* intermezzójánál mutatta meg, hogy képes alkalmazkodni és gyönyörű hangzást produkálni a színpadon is.”

Ljubisa Tosic *(Der Standard, Ausztria)*

Ljubisa Tosic, Ausztria

„A [*Gioconda*] előadáson a (nagy tapsot kapó) zenekar tündökölt a leginkább, amely nagy precizitással és állandó muzikalitással szólaltatta meg a karmester olvasatát. Kesselyák Gergely szerencsére megkímél minket azoktól a túlzásoktól, amikre a stílus lehetőséget adna. Vezénylése nagyon kiegyensúlyozott, a zenekart csak mértékkel engedi dörögni (a harmadik felvonás fináléjában vagy Gioconda áriájánál), ami lehetővé teszi egyrészt azt, hogy a drámai részeknek olyan súlyt adjon,

amit egy zajosabb előadás nem tenne lehetővé, másrészt pedig hogy felfedje a hangszerelés bizonyos, más alkalommal észrevétlen szépségeit. (...) Kissjudit Anna a vak asszony szerepében az este legnagyobb sikerét aratja – a zenekarral, Kesselyák Gergely karmesterrel és a kiválóan sikerült *Órák tánca* című balettel együtt. Gyönyörű hangszíne egy igazi, autentikus kontraalt, nem pedig egy magasságok nélküli mezzo. Előadásmódja megható, és az első felvonás áriája, a „Voce di donne” nagy és teljes mértékben megérdemelt tapsot kapott.”

Stéphane Lelièvre *(Premiere Loge, Franciaország)*

Stéphane Lelièvre, Franciaország

„A *Laurencia* nagybalett virtuóz tánctechnikát követel egy sereg szólótáncostól, és néhány apró kivételtől eltekintve a Magyar Nemzeti Balett társulata megfelelt ennek a kihívásnak. Melnik Tatiana ritka ékkő a társadalom koronáján, a címszerepet kiválóan és gazdag kifejezőerővel alakította. (...) Aleaxnder Krein eredeti partitúrája tartalmaz néhány emlékezetes lírai témát, s ezeket a színház zenekara intenzív módon interpretálta a nemzetközileg igencsak keresett balettdirigens, Pavel Sorokin szakértő vezényletével. Főként történelmi és kultúrtörténeti szempontból vizsgálva lehet élvezni ennek a balettnek a látványvilágát, erősen túlzó koreográfiáját és mozgalmas lendületét, mely lelkesítő fináléban ér véget.”

Graham Watts *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság

Graham Watts, Egyesült Királyság